

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

«Όσο κι αν ανατρέξω στη μνήμη μου δυσκολεύομαι να εντοπίσω άλλο συνονθύλευμα ανικάνων και ανοήτων σαν αυτό που διοικεί σήμερα την Ευρωπαϊκή Ένωση [...] Η πικρή αλήθεια είναι ότι ο μοιραίος αυτός άνθρωπος [ο Σόιμπλε] οδηγεί την Ευρώπη στην καταστροφή, επειδή βρίσκει και τα κάνει. Επειδή κανείς στο Eurogroup ή αλλού δεν προσπαθεί να αντιταχθεί στις παρανοϊκές επιδιώξεις του. Κι επειδή κανείς δεν τολμάει να αντικρούσει μία παραφροσύνη, που υποδύεται τη λογική». Αυτά εξ αφορμής της αποφάσεως Ε.Ε./ΕΚΤ/ΔΝΤ για την Κύπρο· την οποία οι Κύπριοι απέρριψαν μετά πατάγου και βδελυγμίας. Με την απόλυτη βεβαιότητα ότι κατέχουν την εξ αποκαλύψεως αλήθεια· όπως ο αρθρογράφος των παραπάνω. Υπό τις ευλογίες του Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου· και τις ενθουσιώδεις επιδοκιμασίες Καμμένου, Τσίπρα και Αλέκου Αλαβάνου.

Άλλη εφημερίδα μάς μετέφερε στο Στάλινγκραντ και την ήττα της Γερμανίας, στη δίκη της Νυρεμβέργης (1946). Άλλος σοβαρός αρθρογράφος σημειώνει: «Η μπότα της Γερμανίας ισοπεδώνει το ευγενέστερο μεταπολεμικό πολιτικό επίτευγμα. Αυτή η Ευρώπη, όπως την κατάντησαν η Μέρκελ και ο Σόιμπλε δεν αντέχεται».

Να, όμως, και μια άλλη όψη. The Financial Times, έγκυρη οικονομική-πολιτική εφημερίδα με παγκόσμια κυκλοφορία, διενεργεί κάθε χρόνο αξιολόγηση των υπουργών Οικονομικών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Το πολιτικό κομμάτι διαμορφώνεται από τη γνώμη επτά διακεκριμένων οικονομολόγων με τρία κριτήρια: την κατανόηση από τους κρινομένους των γεγονότων· την απήχησή τους στην ευρωπαϊκή σκηνή· την αποτελεσματικότητά τους στη χώρα τους. Έτσι πρώτος καλύτερος για το 2010 είχε κριθεί ο Σόιμπλε· για το 2011 ο Σουηδός Άντερς Μπόργκ, με δεύτερον τον Σόιμπλε. Για το 2012 πρώτος επιλέχθηκε, τον περασμένο Νοέμβρη, για δεύτερη φορά ο Σόιμπλε («Ένας ζωτικός σύμμαχος του ευρώ ο Σόιμπλε επί κεφαλής του καταλόγου των υπουργών Οικονομικών της Ε.Ε.») ακολουθούμενος από τον Μπόργκ. (Οι οικονομίες των χωρών τους οι καλύτερες στην Ευρώπη. Σύμπτωση;)

Η χαώδης αυτή αντίθεση μεταξύ δημοσιογραφικών "αληθειών" και αξιολογήσεως με είχε ρίξει σε παραζάλη. Δεν μπορούσα να εύρω άκρη. Προσέφυγα, λοιπόν, στις συμβουλές παλιού οικογενειακού φίλου, ο οποίος, με την πείρα εβδομήντα χρόνων κοινωνικής ζωής και την ανιδιοτέλεια των ενενήκοντα του χρόνων, θα μπορούσε να μου δώσει μία καθησυχαστική ερμηνεία· Νίκανδρος Γ. τ' όνομά του. Παραθέτω σε τηλεγραφική διατύπωση τα όσα μου εξέθεσε· με την ελπίδα κάποιας ωφελιμότητας για όσους θα διαθέσουν λίγο χρόνο να τα διαβάσουν.

«Θα σου εκθέσω τις σκέψεις μου· ενός (κατά Πρετεντέρη) ηλιθίου, με το ελαφρυντικό της χρησιμότητας· της οποίας επωφελεύσαι τώρα εσύ». Έτσι άρχισε την αφήγησή του. «Η συλλογιστική μου έχει ως αφετηρία και βάση ένα άρθρο του πρώην Γερμανού καγκελαρίου Γκέρχαρντ Σρέντερ· σοσιαλδημοκράτη. Φέρει ημερομηνία 23 Απριλίου 2012· έχει δημοσιευθεί στην αγγλική ηλεκτρονική εφημερίδα SOCIAL EUROPE JOURNAL (το πλήρες κείμενο γύρω στις 3,5 χιλιάδες λέξεις ανευρίσκεται ως "agenda 2010 - the key in germany's economic success") και αποτελεί μεταγραφή ομιλίας του σε βελγο-γερμανική διάσκεψη οργανωθείσα από τα think-tanks Bertelsmann Stiftung και Egmont Royal Institute των Βρυξελλών.

»Η κρίση στην Ευρώπη επισημαίνει ότι, αν θέλουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση να είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τις προκλήσεις του μέλλοντος, πρέπει να